

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.070/2008/9. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. K. J. pártfogó ügyvéd (...) által képviselt felperes ... lakos felperesnek, az előbb személyesen eljáró, majd Dr. Pokorny Róbert ügyvéd (6720 Szeged, Arany János u. 7.) által képviselt I.rendű alperes ...lakos I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve ... lakos II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2. P. 20 762/2006/24. számú ítélete ellen a felperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 20 000 (Húszezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját 1 200 (Egyezer-kettőszáz) forint általános forgalmi adót is tartalmazó 7 200 (Hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg. Felhívja az Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a díjat számla ellenében utalja ki Dr. K. J. pártfogó ügyvéd részére.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A bíróság jogerős ítéletében kötelezte e per felperesét, hogy két testvérének - M.né Sz. G-nek és R. L-nek - fizessen meg egyenként 335 000 Ft-ot, és ennek 1999. február 15-től a kifizetésig járó évi 20 %-os kamatát. Kötelezettségének felperes neve önként nem tett eleget, ezért vele szemben végrehajtási eljárás indult, amelyben végrehajtóként az I. rendű alperes járt el.

A végrehajtási eljárás során a végrehajtó lefoglalta az adós tulajdonában lévő ... alatti ingatlan 1/3 tulajdoni illetőségét, melyet 2006. február 9-én elárverezett. Az ingatlanhányad tulajdonjogát a II. rendű alperes szerezte meg.

Az ingatlan további 2/3 illetőségének tulajdonjogát a II. rendű alperes 2006. január 12-én kelt adásvételi szerződéssel vásárolta meg a felperes két testvérétől.

Az ingatlanárverést követően az adós az ingatlant nem üritette ki, ezért az I. rendű alperes 2006. április 4. napjára kitűzte az ingatlan kiürítésének időpontját.

A lakás kiürítésekor az abban fellelhető összes ingóságot a felperes akkori jogi képviselőjének jelenlétében, az általa biztosított két garázsba szállították el.

A felperes keresetében 10 millió Ft kár megtérítésére kérte kötelezni az alpereseket. Vagyoni káraként érvényesítette az általa 52 tételben felsorolt ingóságok értékét, melyekről előadta, hogy azok a perbeli lakás kiürítésekor tűntek el. Elsődlegesen ezen ingóságok természetbeni kiadását, másodsorban 7 804 000 Ft-os értékük megtérítését kérte. Nem vagyoni kártérítésként 2 196 000 Ft megfizetésére tartott igényt. Arra hivatkozott, hogy az alperesek eljárásukkal egzisztenciáját tönkretették. Állította, hogy az I. rendű alperes a végrehajtási eljárás során jogszabályba ütközően járt el, mert cselekményeiről nem értesítette szabályszerűen, azok során törvénysértően tevékenykedett, továbbá a végrehajtói munkadíját és jutalékát kétszer vonta le nyugdíjából. Utalt arra, hogy a II. rendű alperes 2006. február 6-án zártöréssel bejutott a perbeli ingatlanba, s onnan ingóságokat szállíthatott el. Kifogásolta, hogy a lakás kiürítésénél nem volt jelen, ingóságait távollétében gyűjtötték össze, s szállították el olyan garázsokba, ahol azok elviesedtek, eláztak, elrohadtak.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a végrehajtási eljárás során a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) rendelkezéseit betartva járt el. Hivatkozott arra, hogy a lakás kiürítése alkalmával a felperes jogi képviselője mindvégig jelen volt, s az eljárást nem kifogásolta. Tagadta, hogy a felperes által kiadni kért ingóságok közül bármi is az ő birtokába került volna. Előadása szerint a lakásban található összes vagyontárgyat elszállították a felperes jogi képviselője által biztosított két garázsba a számítógép és hegedű kivételével, melyek a felperesi képviselőhöz kerültek.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, azzal védekezett, hogy a felperesnek kárt nem okozott, az általa megjelölt ingóságok közül semmit el nem szállított.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy mely ingóságok voltak a perbeli lakásban annak kiürítésekor, s ugyanígy azt is, hogy azok az alperesek birtokába kerültek, illetve az alperesek azokat megsemmisítették. A bizonyítékok értékelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes állításai nem bizonyítottak. Nem volt megállapítható, hogy a végrehajtási cselekmény alkalmával a kiadni kért ingóságok egyáltalán a lakásban voltak-e, hogy azok az alperesek valamelyikének birtokába kerültek.

Az alperesek jogellenes magatartást nem tanúsítottak, így kártérítésre nem voltak kötelezhetők. Levezette, hogy az I. rendű alperes a végrehajtói díja, jutaléka behajtása során a jogszabály előírásának megfelelően járt el.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, és az alperesek kereset szerinti marasztalását kérte, megismételve a keresetben és az elsőfokú eljárás során előadott álláspontját.

Mind az I., mind a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, abból helytálló következtetéseket levonva döntött a kereset elutasításáról. Határozatának indokolásával is egyetért az ítélőtábla, azt csupán az alábbiakkal egészíti ki:

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése a bizonyítási kötelezettség általános szabályát tartalmazza, mely szerint a polgári perben a feleket állítási és bizonyítási kötelezettség terheli. A bizonyítási kötelezettségre vonatkozó szabályok a gyakorlatban mindig az adott konkrét ügygel kapcsolatban kell hogy érvényesüljenek. Az eset összes körülményének megvizsgálása alapján kell állást foglalni a bíróságnak abban a kérdésben, hogy melyik félnek áll érdekében az, hogy az általa felhozott tényeket valóban lehessen elfogadni, ám különösen az alkalmazandó anyagi jog szabálya lehet e tekintetben irányadó. A konkrét esetben mindig a bizonyítási kötelezettség különös szabályai adnak választ arra, hogy kinek, milyen tényt áll érdekében bizonyítania.

Szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti perben a károsultat terheli a károkozás tényének, a jogellenességnek, a jogellenesség és a kár bekövetkezte közötti okozati összefüggésnek, magának a kár tényének, továbbá összegének a bizonyítása, a károkozót pedig a felróhatóság hiányának, illetve annak a bizonyítása, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Ha a károsult az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tud eleget tenni, és a „károkozó” kártérítési felelősségének megállapításához szükséges tényállási elemek közül akár csak egynek a bizonyítása is sikertelen, a keresetet el kell utasítania a bíróságnak.

A megyei bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a lakás kiürítésekor milyen ingóságai voltak az ingatlanban, és hogy az ott lévő ingóságok az alperesek valamelyikének birtokába kerültek volna. E tekintetben a felperes által készített felvétel sem elégséges bizonyíték, figyelemmel arra, hogy a felperes szállíthatott el ingóságokat a jelenlegi tartózkodási helyére, ahol egyébként ingók kiadása iránti végrehajtási ügyben az I. rendű alperes a felperes tájékoztatása, kérelme alapján el is járt; kiemelt jelentősége van a lakás kiürítése iránti eljárásban az eseményeknél végig jelenlévő Dr. T. Á. - a felperes akkori jogi képviselője - tanúvallomásának, mely szerint az összes ingóságot elszállították az általa biztosított két garázsba, az alperesek birtokába semmilyen ingóság nem maradt.

Amennyiben a felperes jogi képviselője által biztosított két garázs az ingóságok állagsérelem nélküli tárolására nem volt alkalmas, ott azok értékükből veszítettek, ezért az alperesek felelőssé nem tehetők, mert a végrehajtónak az ingóságokat a felperes által biztosított helyiségbe kellett szállítania, míg a II. rendű alperesnek semmilyen szerepe nem volt abban, hogy hol történik meg a felperes vagyontárgyainak elhelyezése.

Az I. rendű alperes nem sértette meg a végrehajtási eljárás szabályait sem. Végrehajtási cselekményeiről az adóst, illetve a Vht. 9. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 97. §-a szerint jogi képviselőjét értesítette, ennek megtörténtét az iratok közt fellelhető tértivevények tanúsítják. A lakás kiürítése során az erről készült jegyzőkönyv és a tanúk vallomása alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes jogi képviselője az eljárásnál mindvégig jelen is volt.

Alaptalanul sérelmezi e perben a felperes, hogy az I. rendű alperes a munkadíját és jutalékát kétszer vonta le tőle. A végrehajtó esetleges törvénysértő intézkedése esetén a Vht. 217. §-a szerint az igénybe vehető jogorvoslat a végrehajtási kifogás, mellyel a felperes a végrehajtási iratok tanúsága szerint élt is, jogorvoslati kérelmét a Szegedi Városi Bíróság a Vh. 707/2006. számú, peren kívüli eljárásban bírálja el, a kártérítési per nem jelenthet újabb jogorvoslati fórumot az adós részére.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes javára fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az I. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíját állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a 7/2002. (III. 30.) IM. sz. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy e díjat a felperes pervesztességére tekintettel az 5. § (3) bekezdése értelmében az állam viseli.

D e b r e c e n, 2008. március hó 28.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

